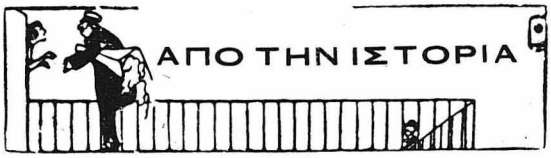

Κῦρος καὶ Ἀστυάγης

Ὁ νεαρὸς Κῦρος—ὁ μετέπειτα περίφημος βασιλεὺς τῆς Περσίας—θέλησε κάποτε νὰ ἐκτελέσῃ χρέη «οἰνοχόου» στοῦ παπποῦ του Ἀστυάγη, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαποῦσε. Πράγματι, ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντά του θαυμάσια, παραλείψας μόνον, πρὶν προσφέρει τὸ κρασὶ στὸν παπποῦ του νὰ τὸ δοκιμάσῃ ὁ ἴδιος ὅπως ἦταν τότε ἡ συνήθεια. Ὁ Ἀστυάγης τὸ παρετήρησε αὐτό, καὶ τὸν ἐρώτησε γιατὶ εἶχε κάμει αὐτὴν τὴν παράλειψη.

— Γιατὶ πολὺ φοβοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς πρίγκηψ, ὅτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ πιοτὸ περιέχεται δηλητήριο!

— Πῶς σοῦ κατέβηκε τέτοια ἰδέα; τὸν ἐρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Ἀστυάγης.

— Παρετήρησα, ἀπήντησεν ὁ Κῦρος, ὅτι, τὶς προάλλες, στὸ συμπόσιο ποὺ ἔδωσες τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων σου, μόλις οἱ καλεσμένοι σου κι' ἐσὺ ἤπιατε ἀπ' αὐτὸ τὸ πιοτό, ἀρχίσατε νὰ ζαλίζεσθε, καὶ νὰ κάνετε τρέλλες; ποὺ δὲν ἐπιτρέπονται οὔτε σὲ παιδιά... Φωνάζατε ὅλοι μαζί, τραγουδούσατε, χωρὶς νὰ μπορεῖτε ὡς τόσο νὰ σταθῆτε ὄρθιοι στὰ πόδια σας!

— Πῶς! εἶπε τότε ὁ Ἀστυάγης. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα δὲν συμβαίνει καὶ στὸν πατέρα σου;

— Ποτέ!

— Καλά, δὲν πίνει αὐτὸς κρασὶ ὅταν τρώγει;

— Πίνει ἄλλα τόσο ὅσο τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ πάψῃ νὰ διψᾷ! ἀπάντησεν ὁ ἔξυπνος νέος...

***

Τὰ μάτια τοῦ κρασοπατέρα

Ἕνας γιατρὸς τοῦ Στρανσβούργου, ἀφοῦ ἐξήτασε ἕναν φίλο του ὁ ὁποῖος παρεπονεῖτο ὅτι τοῦ πονοῦσαν τὰ μάτια του, τοῦ εἶπε:

— Ὁ πονόματός σου ὀφείλεται στὴν οἰνοποσία. Ὀφείλω μάλιστα νὰ σοῦ δηλώσω ὅτι ἐὰν δὲν παύσῃς νὰ πίνῃς, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χάσῃς ἐντελῶς τὸ φῶς σου.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ἀπήντησε τότε ὁ οἰνοπότης ἀσθενής. Τὸ κρασὶ εἶναι ἡ ζωή μου... Προκειμένου λοιπὸν νὰ χαθῇ ὅλο τὸ σπίτι, δὲν εἶναι προτιμώτερο νὰ γκρεμισθοῦν μόνο τὰ ...παράθυρα;...

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΙ ΔΩΡΟ ΘΑ ΣΟΥ ΕΚΑΝΑ

Ἐὰν ἤμουν Βασιλέας θὰ σοῦ χάριζα ψυχή μου
Στέμμα, σκῆπτρο, βασιλεία, δόξα, πλούτη κι' ἐξουσία
Νὰ γυρνοῦν μὲ ταπεινότη εἰς τὰ πόδια σου λαοί μου
κι' ἐγὼ νἆμ' εὐτυχισμένος εἰς τὴ θεία σου ἀγκαλιά.

Ἐὰν εἶχα τοὺς ἀγγέλους ἐδικούς μου τότε ὅλους
Θὰ τοὺς χάριζα σ' ἐσένα μαζὺ μὲ τὸν οὐρανὸ
Καὶ ἂν ὥριζα τοῦ Ἅδη τότε σκλάβους τοὺς διαβόλους
Θἄχες νὰ σὲ προσκυνοῦνε μὲ τὸ βλέμμα ταπεινό.

Ἀριστείδης Καψοκέφκλος

δας αὐτῶν εἰς τὸ κ ο ύ τ σ ο υ ρ ο ν, ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ ἐκτελοῦν ὅλας τὰς φυσικὰς των ἀνάγκας ὅπως ἔκειντο, ἀκίνητοι καὶ μὴ δυνάμενοι οὔτε τὰ ἐνδύματά των νὰ παραμερίσουν!...»

Καὶ νὰ συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἦταν πλούσιοι νοικοκυραῖοι, καὶ ἄλλοι γέροντες ἱεράρχαι. Τὰ βασανιστήριά τους αὐτὰ ἐκράτησαν πολλοὺς μῆνες. Οἱ Ὀθωμανοὶ τῆς Τριπολιτσᾶς ἐμαίνοντο γιὰ τὶς πρῶτες ἐπιτυχίες τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ξεθύμαιναν σ' αὐτούς. Γιὰ μόνη τροφή τους ἔδιναν κριθάρι βρασμένο καὶ ρόβι, ἀπὸ κεῖνο ποὺ ταΐζουν τἄλογα. Κοντά στ' ἄλλα, ἡ βρῶμα, ἡ ὑγρασία, ἡ ἔλλειψις καθαροῦ ἀέρος προσέβαλαν τόσο πολὺ τοὺς μάρτυρες, ὥστε οἱ περισσότεροι πέθαναν μέσα στὰ μπουντρούμια. Ὁ δὲ Θεόδωρος Δεληγιάννης, τὸ εὐγενικὸ αὐτὸ θῦμα τῆς Πελοποννησιακῆς ἀριστοκρατίας, ἔζησε ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θριάμβου τῶν Ἑλληνικῶν ὅπλων. Ὅταν οἱ Ἕλληνες ἐκυρίευσαν τὴν Τριπολιτσὰ καὶ τὴν ὥρα ποὺ οἱ δικοί του τὸν μετέφεραν ἔπάνω στὸ φορεῖο, μακρυὰ ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς, στὸ Ἑλληνικὸ στρατόπεδο, ὁ Θεόδωρος Δεληγιάννης συγκινημένος, μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ ξεψύχησε.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοδ. Κολοκοτρώνη, τὸν ἔθαψαν μὲ τιμὲς στρατηγοῦ κ' ἔρριξαν τρεῖς μπαταριὲς τὴν ὥρα ποὺ τὸν κατέβαζαν στὸν τάφο.

Ὁ Ἱστορικὸς

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Ἡ φαλάκρα τοῦ Κλεμανσὼ

Ὁ γάλλος πολιτευτὴς καὶ λογογράφος κ. Ἐρριὼ διατηρεῖ ἕνα πολὺ ἔξυπνο παπαγάλο, μέσα σ' ἕνα κλουβὶ ποὺ βρίσκεται στὸν προθάλαμο τοῦ σπιτιοῦ του. Ὁ παπαγάλος αὐτὸς ἔχει πολὺ χαριτωμένη ἱστορία. Προτοῦ περιέλθει στὴν ἰδιοκτησία τοῦ κ. Ἐρριὼ ἀνῆκε σ' ἕνα μάγειρο. Μιὰ μέρα, κεῖ ποὺ τηγάνιζε κεφτέδες ὁ μάγειρος αὐτός, ὁ παπαγάλος ποὺ κυκλοφοροῦσε ἐλεύθερα μέσ' στὴν κουζίνα, πῆγε κρυφὰ, πῆρε ἕνα κεφτὲ κι' ἄρχισε νὰ τὸν τρώῃ. Μόλις τὸν εἶδε ὁ μάγειρος ἐξωργίσθη, ἄρπαξε τὴν κουτάλα τῆς σούπας καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ στὸ κεφάλι! Μὲ τὸ χτύπημα ποὺ δέχτηκε ὁ τολμηρὸς παπαγάλος ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔπεσε τὸ πτίλωμα τῆς κεφαλῆς του κι' ἀπόμεινε φαλακρός. Κι' ἀπὸ τότε ὅσους ἔβλεπε φαλακροὺς, σὰν κι' αὐτὸν, νόμιζε ὅτι εἶχαν πάθει τό ἴδιο πάθημα καὶ τοὺς φώναζε: «Φάγατε καὶ σεῖς κεφτέ;...»

Τελευταῖα ἀγόρασε τὸν παπαγάλο αὐτὸν ὁ κ. Ἐρριώ. Καὶ μιὰ μέρα εἶχε καλέσει σὲ γεῦμα τὸν Τίγρη, ποὺ εἶνε, ὡς γνωστόν, ἕνας ἀπὸ τοὺς στενότερους φίλους του. Μόλις μπῆκε στὸν προθάλαμο τῆς εἰσόδου ὁ Κλεμανσὼ κ' ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ἄκουσε ἄξαφνα ἀπάνω ἀπὸ τὸ κλουβί του τὸν παπαγάλο τοῦ κ. Ἐρριὼ νὰ τοῦ λέγῃ:

— Φάγατε καὶ σεῖς κεφτέ!... Φάγατε καὶ σεῖς κεφτέ!...

Ὁ παπαγάλος ποὺ εἶχε διακρίνει τὴ λαμπροκοποῦσα φαλάκρα τοῦ Κλεμανσώ, τὸν εἶχε πάρει κι' αὐτὸν γιὰ κανένα μουρντάρη σὰν τὸν ἑαυτό του!...

***

Νεκρός... λαθρέμπορος!...

Στὸ Μόντε-Κάρλο ἀπέθανε πρὸ καιροῦ ὁ Ἀμερικανὸς πλούσιος Τζὼν Πόϋρενς. Τῇ συστάσει τῆς κόρης του μετὰ τὸ θάνατό του τὸ πτῶμα τοῦ πατρός της ἐταριχεύθη κ' ἐπρόκειτο μέσῳ Μασσαλίας νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ Σιγᾶγον πρὸς ταφήν. Ἔτσι τὸ φόρτωσαν σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο ποὺ θἄφευγε σὲ λίγες μέρες γιὰ τὴν Ἀμερικῆ. Μέσα ὅμως στὸ ὑπερωκεάνειο αὐτό, ποὺ βρισκόταν ἀγκυροβολημένο στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας, βρισκόντουσαν καὶ δύο περίφημοι λαθρέμποροι καὶ λωποδύται οἱ ὁποῖοι σκέφθηκαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸν μακαρίτην. Συνεννοήθηκαν λοιπὸν ἀμέσως μὲ τὸν καμαρότο, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀνατεθεῖ ἡ φύλαξις τοῦ πτώματος, καὶ παραγέμισαν τὸ φέρετρο τοῦ Πόϋρενς μὲ διάφορα ἐκ κλοπῆς προερχόμενα χρυσαφικὰ καὶ πολύτιμες πέτρες καὶ μὲ ἀρκετὴ ποσότητα κοκαΐνης καὶ μορφίνης. Δεδομένου δὲ ὅτι, τὰ φέρετρα τῶν νεκρῶν καὶ μάλιστα γνωστῶν προσωπικοτήτων, ὅπως ἦταν κι' ὁ Πόϋρενς, δὲν ἀνοίγουνται καθόλου ἀπὸ τὰ τελωνεῖα τῆς Ἀμερικῆς, οἱ λαθρέμποροι ἦσαν σίγουροι γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασι τοῦ τολμηροῦ σχεδίου των.

Μὰ ἀγαπάει ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη ἀγαπάει ὅμως καὶ τὸν νοικοκύρη. Ἔτσι μόλις ἔφτασε τὸ ὑπερωκεάνειο στ' Ν. Ὑόρκη, ὁ δήμαρχος διέταξε ὅπως ὁ νεκρὸς τοῦ Πόϋρενς μεταφερθῇ στὴν αἴθουσα τελετῶν τοῦ Τελωνείου κ' ἐκεῖθεν στὸ δημαρχεῖο, ὅπου θὰ ἐξεφωνοῦντο οἰσχετικοὶ λόγοι. Τὴ διαταγὴ αὐτή, δὲν τὴν πῆραν χαμπάρι ἐγκαίρως οἱ λαθρέμποροι γιὰ νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ φέρετρο τοὺς θησαυρούς των μὲ τήν ἡσυχία τους. Ὅταν ἐπληροφορήθησαν τέλος τὸ πρᾶγμα εἰδοποίησαν τὸν καμαρότο νὰ ἀλαφρώσῃ τὸ φέρετρο ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα καὶ λαθραῖα. Ὁ καμαρότος ἔτρεξε πράγματι νὰ κάμῃ τὴν ἀβαρία, μὰ ἦταν πλέον ἀργά. Συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ ἐφυλακίσθη, μαζὶ μὲ τοὺς λωποδύτας!...

***

Οἱ ἀπρόοπτοι καλλιτέχναι

Οἱ Παρισινοὶ ἰμπρεσσάριοι τῶν θεάτρων εἶνε πολὺ ἀνήσυχοι τελευταίως, γιατὶ ὁ πολὺς κόσμος, σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ ἀκόμη, ἄρχισε νὰ βαρύνεται τοὺς σημερινοὺς πρωταγωνιστὰς καὶ τὶς πρωταγωνίστριες τοῦ θεάτρου γιατὶ ἔχουν παληώσει, ὅπως λένε!....

Τὶ θὰ γίνῃ λοιπὸν ἂν δὲν βρεθοῦν χρήσιμα ἀντικαταστάται των, συλλογίστηκαν οἱ ἰμπρεσσάριοι; Καὶ γιὰ νὰ βγοῦν ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι προκήρυξαν τελευταῖα διαγωνισμούς... πρὸς ἀνακάλυψιν πρωταγωνιστῶν καὶ πρωταγωνιστριῶν. Οἱ διαγωνισμοὶ αὐτοὶ εἶχαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Γίνεται πχ. πολὺ λόγος, γιὰ ἕναν ὑπάλληλο κρεοπωλείου ποὺ θεωρεῖται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὡς τενόρος τοῦ μέλλοντος, γιὰ ἕναν κατώτερο σιδηροδρομικὸ ὑπάλληλο, ποὺ ἐξελίσσεται σὲ κωμικὸ πρώτης τάξεως καὶ γιὰ ἕναν σπουδαστὴ τῆς ἰατρικῆς, ποὺ θὰ εἶνε ὑπέροχος μπάσος σὲ λίγα χρόνια!..

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ἐν τέλει, ὅτι δὲν πρέπει διόλου ν' ἀπελπιζώμεθα. Τάλαντα ὑπάρχουν πολλά, ἀλλὰ κρυμμένα. Τὸ σπουδαιότερο εἶνε νὰ κατωρθώσῃ κανεὶς νὰ τά ἀνακαλύψῃ.